

Les dones d'Alias

Pere Antoni Pons

Jennifer Garner

Només els cinèfils més puristes poden negar que, durant l'última dècada, les sèries de televisió han experimentat un auge extraordinari en la seva qualitat, un auge que ha representat una injecció de talent —d'audàcia i d'innovació— en tots els aspectes —narratius, intel·lectuals— del camp audiovisual. De la mateixa manera, només els cinèfils més desinformats poden obviar o posar en dubte que un dels màxims responsables d'aquest auge extraordinari és J. J. Abrams, que avui és sobretot conegut com el creador i ideòleg de *Lost*. Abans de *Lost*, però, Abrams ja havia demostrat la seva fabulosa inventiva amb una sèrie que, a la vegada que s'inscrivía dins una tradició molt pròdiga del cinema i de la televisió americans —la tradició del gènere d'espionatge—, n'oferia una imatge renovada, revitalitzada. Aquesta sèrie es titula *Alias*, una mena de James Bond també impossiblement *high-tech* que, a més, en el seu cas és complementat per un alè transcendental i per un toc de ciènciaficció. La veritable novetat de la sèrie, però, no depèn de la introducció d'elements científics i sobrenaturals (un renaixentista profeta i visionari, clonacions perfectes d'humans, etcètera), sinó en el fet que estigui protagonitzada per una dona: una agent de la CIA que es diu Sidney Bristow, i que és interpretada per una impressionant (en tots els sentits) Jennifer Garner.

Ja sé que, si recerquéssim una mica, no serien escasses les pel·lícules d'acció —i, fins i tot, les sèries— que trobaríem amb una dona com a principal protagonista: des de *The Long Kiss Goodnight* (de Renny Harlin, amb Geena Davis) fins als *thrillers* en

què des de fa dècades va participant Jodie Foster (des d'*El silenci dels anysells* fins a *The Brave One*), passant per sèries clàssiques com *Cagney i Lacey* i *La dona biònica*. D'ençà que les dones —o almenys el discurs desacomplexat de la feminitat— han començat a ocupar el lloc que els pertocava en la societat moderna, les dones poden fer, amb credibilitat absoluta, tots els papers de l'auca. També el d'heroïna d'acció. ¿Qui li ho havia de dir, a Virginia Woolf, que, després de l'habitació pròpia, vendria la pistola pròpia?

En tot cas, hi ha una diferència substancial —pel que fa al protagonisme femení— entre aquestes pel·lícules i sèries, d'una banda, i *Alias*, de l'altra. La diferència és que el fet de tenir una dona com a protagonista, a *Alias* s'acaba convertint en una mena de pretext

per fer gairebé un estudi complet de la feminitat, no només tractant els temes que de forma corrent i convencional afecten a una dona (la relació amb els seus pares i nòvios, la maternitat, les responsabilitats de fabricar-se un futur), cosa que d'una manera o altra ja fan les pel·lícules i sèries esmentades, sinó també —principalment— creant tot un seguit d'altres personatges que, alhora que serveixen per contrastar i definir el caràcter de la protagonista principal, completen una galeria —fascinadora— de tipologies femenines.

De tipologies femenines —això és el més rellevant— perfectament lliures i emancipades; és a dir: perfectament heterogènies, deslliurades de tot tipus de tòpic. El resultat d'aquesta heterogeneïtat es reflecteix en l'enorme diversitat caracteriològica de les dones de la sèrie (misterioses, complexíssimes, fortes, creïbles), que abasten des de la sensibilitat més exacerbada i emotiva fins a la crueltat més freda i sanguinària, sovint en un mateix personatge. És el mèrit principal d'*Alias*: la gosadia per enfilat una història extraordinària —trepidant, entretinguda, plena d'intriga i de ritme i de violència— i, a la vegada, banyar-la amb tots els matisos de la feminitat.

Per reeixir-hi, és clar, primer de tot calia trobar un repartiment femení d'envergadura. L'aconseguiren. Sobretot a l'hora de triar els rostres per als quatre personatges femenins més fascinadors i inquietants —agents, ex-agents, agents dobles o terroristes internacionals— de la sèrie: Jennifer Garner, Lena Olin, Isabella Rossellini i Sonia Braga. Totes grandíssimes actrius, sens dubte. Però totes, sobretot, dignes hereves de la Mata-Hari més inoblidable. ■